

45. AMIKOR A FÖLD MEGPIHEN

Jel. 20,1-3.

I. A Sárkány megbüntetése

Az itt következő eseménysorozat szerves része az első eseményeknek, tartalmát tekintve elválaszthatatlanok egymástól. Az előző fejezetekben egy hármasszövetséggel találkoztunk, akik a mindenható Isten ellen hozták létre szövetségüket: „Sárkány” – „Fenevad” – „Hamis Próféta”. A 19. és 20. fejezet kapcsolatát a tartalmi összefüggés adja meg. A 19. fejezetben láttuk a fenevad és a hamis próféta megbüntetését, vagyis az emberek által létrehozott hatalmi szervezet végső és teljes megsemmisülését jelentette. A 20. fejezet pedig elmondja a „sárkány” büntetését, aki nem más, mint „*ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak*” (12,9.).

A 20. fejezetből azt is megérthetjük, hogy miért nem együtt bünteti Isten ezt a három szövetségest. A sárkány ugyanis csak eszközként használta két társát Isten elleni lázadásában. Az értelmi szerző és az igazi lázadó ugyanis maga a sárkány volt, azaz Sátán. Ebből adódóan a sárkány megbüntetése nem lehet azonos mértékű, mint a társaké. A különválasztás másik oka az, hogy míg a „sárkány” egyetlen személyt jelképez, addig a „fenevad” és a „hamis próféta” egy-egy intézmény szimbólumaként van alkalmazva. Azokat az embereket, akik ennek az intézménynek a képviselői voltak, Isten szintén külön, személyesen fogja megítélni és megbüntetni.

A sárkány megbüntetése két részletben történik. Először meg lesz kötözve ezer évig. Ez a megkötözés a teljes tehetetlenségre kényszerítést jelenti, mivel az összes ember meghal a hét csapásban, ezért a Föld teljesen kietlen és pusztá lesz, Sátán nem tud kit elhitetni, mivel az elbukott angyalokon kívül nem lesz élet a Földön. Ma is használjuk ezt a jelképes kifejezést a mindennapi életünkben, „meg van kötözve a kezem”. Akkor mondjuk ezt, amikor tehetetlenek vagyunk, mert az adott esetben nem tudunk tenni semmit, nincs hozzá hatáskörünk. Így köti meg teljes tehetetlenségre ítélve Isten Sátánt ezer évig. Egy olyan agilis személynek, mint Sátán, rendkívüli büntetést fog jelenteni ez az ezer évig tartó tehetetlenségre kárhoztatás. Megbüntetésének második részeként, az ezer év után, a „*tűznek tavába*” vetéssel fog sorsa befejeződni. Itt éri utol őt is az a vég, ami korábban a fenevad és a hamis próféta osztályrésze lett.

II. Az első feltámadás

A három szövetséges hatalom megbüntetését megelőzően viszont egy rendkívüli eseménysorozat veszi kezdetét. Erről Pál apostol azt írja: „*mert maga az Úr, riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből*” (1Thess. 4,16/a.). „*Az utolsó trombitaszóra... a halottak feltámadnak*” (1Kor. 15,52.). „*Azután*

mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe.” (1Thess. 4,17.).

A Biblia azonban többféle feltámadásról is tudósít bennünket. *„Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak.”* (6/a. vers). *„Feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban”* (1Thess. 4,16/b.). *„A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő”* (5/a. vers). Az összes gonoszok tehát az ezer év eltelte után, egy második feltámadásban fognak feltámadni.

Jézus mindkét osztályt a cselekedetei alapján akarja megjutalmazni: *„hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz”* (22,12.). *„Akik a jót cselekedték, az élet feltámadására”* (Jn. 5,29/a.) fognak feltámadni. Mert *„aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életre”* (Jn. 5,24.). *„Ezekon nincs hatalma a második halálnak”* (20,6.). – *„Akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására”* (Jn. 5,29/b.) fognak feltámadni. *„És ezek elmennek majd az örök gyötrelmre”* (Mt. 25,46/a.). *„És ha valaki nem találtaott beírva az élet könyvében, a tűznek továbbá vetteték”* (20,15.).

Pál apostol bizonyítást tesz arról, hogy a feltámadt szentek milyen csodálatos átalakuláson mennek keresztül. *„Mert szükséges, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára”* (1Kor. 15,53/a.). A feltámadott igazak megszabadulnak a *„halál fullánkjától”,* amelyet betegség, és egyéb más módon ott hordozunk minden sejtünkben és nem tudunk tőle szabadulni.

A feltámadottak átalakulásának másik csodája az, hogy *„e halandó test halhatatlanságot ölt magára”* (1Kor. 15,53/b.). A halhatatlan szónak a Bibliában két jelentése van. Abszolút halhatatlan csak az Isten: *„Kié egyedül a halhatatlanság”* (1Tim. 6,16.). Abszolút halhatatlan, mert az élete önmagában van: *„az Atyának élete van önmagában”* (Jn. 5,26.). Ilyen értelemben még a mennyei lények sem halhatatlanok, mert az életük Istentől függ, mint az élet adományozójától. Ugyanakkor viszont halhatatlannak mondunk mindenkit, aki nem áll a halál hatalma alatt. A halál és a halhatatlanság ugyanis két ellenpólus. A halál a bűn miatt van, a bűn következménye: *„Mert a bűn zsoldja halál”* (Róm. 6,23.). De amikor majd véglegesen megszűnik a bűn, akkor törvényszerűen megszűnik a halál is. Ha pedig nincs halál, akkor csak élet van, és - bár függőségi szinten -, de mégiscsak halhatatlan életnek mondható.

Az átváltozás csodájaként Isten még egy dologgal ajándékozza meg a feltámadottakat: *„elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez.”* (Fil. 3,21.). A bibliai dicsőség, a szív tiszta és szent állapotát fejezi ki. Istennel kapcsolatban is a jellemét és természetét ismerteti meg velünk (lásd: 2Móz. 33,18. – 34,6-7/a.). Jézus követőinek a dicsőség azt jelenti, hogy átalakulni Isten képmására, vagyis visszatükrözni Krisztus jellemét és természetét. *„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon*

ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor. 3,18.). A feltámadáskor tehát a belső, vagyis a lelki természetünket is megtisztítja Isten a bűn minden hajlamától és gyengeségétől. Ez az ígéret azt jelenti, hogy lelki tisztaságban ekkor hasonlóvá leszünk Krisztushoz. Legyen áldott Isten ezért a legnagyobb csodájáért!

Az átváltozásnak ezt a csodáját nemcsak a feltámadott igazak élik át, hanem azok is, akik halált nem látva érik meg Jézus dicsőséges visszajövetelét. *„Imé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban.” (1Kor. 15,51-52/a.).*

III. Megkötözve a mélységben

A kinyilatkoztatás szerint az ezután következő esemény a sárkány megkötözése lesz. Itt újra megerősíti a Szentírás azt, hogy a sárkány, mint jelkép nem más, mint ama régi kígyó, aki már az első embert is becsapta, vagyis maga a Sátán. Most azonban már lejárt a neki adott lehetőség ideje. Mindenki előtt világos lett, hogy mit eredményeznek azok az elvek, amelyek miatt Isten ellen fellázadt. Elérkezett az idő, hogy Isten végérvényesen gátat vessen a bűn hatalmának.

Sátán megbüntetését, fogságba vételét egy angyalra bízta Isten. Fokozatosan csúszik ki a talaj Sátán alól. Ő, aki kezdetben még azt gondolta, hogy az Isten fölé emelheti trónját, akkor még a mindenség Ura volt a küzdőtársa, azaz *„Mihály”, „Aki olyan, mint az Isten”*. Később már csak az ember Fia lehetett a küzdőtársa, aki ugyan ekkor is Isten volt, de emberi természetében vette fel Sátánnal a küzdelmet, és újra legyőzte őt. Most, a végső eseményekkel kapcsolatban pedig már egy angyal is elég ahhoz, hogy Sátánt megfogja, és fogságra kényszerítse.

A Sátánt megkötöző angyal a *„mélység kulcsával”* (1. vers) rendelkezik. A *„mélység”* nem valamilyen földalatti üreg, vagy ásító szakadék valahol a világegyetemben. A *„mélység”* a Föld *„kietlen és puszta”*, életnélküli sivár állapotát jelenti, amilyen volt kezdetben is: *„A föld pedig kietlen és puszta volt, és setétség volt a mélység színén”* (1Móz. 1,2/a.). A hangsúlyt talán az életnélküliségre kellene helyezni, hiszen a földön ezer évig nem lesz élet, ahogyan kezdetben sem volt. Ugyanakkor a föld felszíne ebben az időben az Isten csapásainak következtében rettenetes képet mutat. (lásd: Jer. 4,23-26.).

A lánc és a kulcs, amely Sátánt a börtönében tartja ezer évig, nem más, mint a visszavonhatatlan isteni döntés. E döntés szerint ezer évig kénytelen szemlélni saját művét a maga borzalmas valóságában és pusztaságában. A kulcs a Bibliában minden esetben a hatalom szimbólumaként van alkalmazva. Az a tény, hogy angyal viszi a kulcsot, azt mutatja, hogy a Menny teljesen ura az eseményeknek. Sátán nem kerülheti el a mélységbe való bezárást, ami azt jelenti, hogy ezer évig nem hagyhatja el a Földet, ami erre az időre a börtöne lesz.

Sátán azonban nemcsak ide van zárva a Földre, hanem meg is van kötözve. Sátán megkötözése jelképezi azokat a korlátozásokat, amelyek akadályozzák őt tevékenységében. Mivel a gonoszok elpusztulnak Krisztus visszajövetelekor, az igazak pedig felvitetnek a Mennybe, így az emberi családnak egyetlen tagja sem lesz itt a Földön, akin gyakorolhatná család módszereit. Ebben rejlik a tulajdonképpeni megkötözése. Ezt a következtetést erősíti meg az a tény is, amely szerint azáltal lesz eloldozva az ezer év végén, hogy feltámadnak a gonoszok, és így megint vannak élőlények, akiket újra elhitethet és becsaphat. De ezt a gondolatot erősíti meg János apostol is az ezer évre vonatkozó közbeiktatott magyarázatával: *„Hogy többé el ne hitesse a népeket”* (3. vers).

János apostol még azt is elmondja, hogy miután az angyal megkötözte és bezárta Sátánt a mélységbe, még be is pecsételte azt felette: *„veté őt a mélységbe, és bezárá azt és bepecsételé ő felette”* (3. vers). Lepecsételni valamit azt jelenti, hogy változhatatlanná akarjuk tenni, meg akarjuk őrizni abban az állapotában, amilyen a lepecsételés pillanatában volt. Isten ítélete tehát változhatatlan, és végleges Sátán felett.

„Ide lesz kötözve, itt kell neki fel s alá vándorolnia és látnia kell az Isten törvénye elleni lázadásának következményeit. Egy évezreden át élvezheti az átok gyümölcsét, amelyet ő okozott. A Földről többé nem távozhat el, ide van korlátozva, nehogy egyéb csillagok el nem bukott lakóit is kísértse és szerencsétlenségbe taszítsa. Rettenetesen szenved Sátán ez idő alatt. Bukása óta mindig fejlesztette gonosz vonásait. De most megfosztatik minden hatalmától és képességétől s alkalmatlan lesz azon szörnyű szerep felett elmélkedni, amelyet bukása óta játszott. Egyben félelemmel és rettegéssel tekint a jövőbe, midőn elveszi méltó büntetését, nemcsak minden gonoszságáért, melyet ő tett, hanem minden bűnért, melynek elkövetésére uszította az embereket.” (EGW: TL 252,2.)

IV. Sátán, mint „Azázel” bakja

Sátánnak a *„kietlen és pusztá”* földre való bezárását egy szimbolikus cselekmény szemléltette az ószövetségi templomi szolgálat gyakorlatában. Az engesztelési napon egy *„Azázel”*-nek nevezett bakot vezettek ki a pusztába. Ahhoz, hogy megértsük azt, ami Sátánnal történik az ezer év alatt a kietlen, pusztá Földön, ahhoz ismernünk kell azt a jelképes cselekményt, ami által Isten ezt évről-évre bemutatta népének a templomi szolgálatban.

Az engesztelés napjának egyik eseményeként két kecskebakot állítottak a gyülekezet sátora elé, és sorsot vetettek közöttük. *„Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. És áldozza meg Áron azt a bakot, amelyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. Azt a bakot pedig, amelyre az Azázelért való sors esett,*

állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába." (3Móz. 16,7-10.). Vagyis a sorsvetés döntötte el, hogy melyik bak lesz az Úré, és melyik lesz Azázelé.

Az idevonatkozó keresztény kommentárok szerint „Azázel” az ördögnek, vagyis Sátánnak a neve. A Septuaginta, vagyis a legrégebbi görög fordítású Bibliában alkalmazott „APOMPAIOS” szó az ellenséges istent jelenti, amely szintén alkalmazható Sátánra. A zsidó írásmagyarázat egyik gondolata szerint ennek a szónak a jelentése az, hogy „végképpen, örökre elválni” (Dr. Hertz J.H.: Mózes öt könyve és a haftárák III. köt. 153-154. old.). Amikor a bakot elviszik a pusztába Azázelnek, akkor végleg elválnak tőle. Sátán számára tehát az örök elszakadás, a kietlen és puszta Földre való bezárásával fog megkezdődni, amely időszak lejártával végleg és örökre elszakad tőle a teremtett világ, mivel akkor végleg megsemmisül a tűznek távában: *„És az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkő távába”* (10. vers).

A sorsvetés a Krisztus és Sátán közötti küzdelem helyzetét jelképezte. A Golgotán történt áldozatig az egész teremtett világ számára bizonyos mértékig kilátástalan és bizonytalan volt annak a küzdelemnek a kimenetele, amely Krisztus és Sátán között folyt. Ezt a bizonytalanságot szemléltette a két bak közötti sorsvetés. Jézusnak a kereszten kimondott *„elvégeztetett”* kiáltása jelentette ki azt, hogy eldőlt a küzdelem, eldőlt, hogy ki tartozik az Úrhoz, és ki az ellenség.

Miután a főpap megtisztította a templomot, az Úrért való bak vére által, azoktól a bűnöktől, amelyek egész évben át lettek hártva a templomra, akkor a főpap magára vette Izráel bűneit, és kihozta azokat a templomból. A templomból kihozott bűnöket ezután az Azázel bakjára hártotta át, és így vezette ki a pusztába, egy erre a célra rendelt ember. Ez az ember azt az angyalt jelképezte, aki majd Sátánt fogja a kietlen és puszta Földre vetni és bezárni. Ez a jelképes cselekmény viszont azt is szemlélteti, hogy Sátánnak bűnhordozónak kell lennie az ezer év alatt. Isten népének minden megbocsátott és eltörölt bűne Sátánra lesz áthárítva, mint azok igazi szerzőjére. Ezer éven keresztül kell Sátánnak szembesülnie ezekkel a bűnökkel, és többé nem szabadulhat meg attól a tudattól, hogy neki ezekért a bűnökért is felelnie kell Isten előtt.

Amikor megértjük azt, hogy az „Azázel” név egyik jelentése az, hogy „örökre elválni” vagy „örökre elszakadni”, akkor ez a tény két dologra is kell emlékeztessen bennünket. Már az előző gondolatokból tudjuk, hogy először is azt jelenti, hogy Sátán számára ekkor a megkötözés által kezdődik meg az Istentől való végleges elszakadás lelki gyötrelme. Ez az ítélet a második halálnak, a bűn büntetésének a része. A bűn büntetésének ezt a részét ezer éven át kell viselje Sátán. Az „örökre elszakadni” azonban Isten gyermekei számára is jelent valamit. Isten népe ugyanis az engesztelés napjának ebben az eseményében szabadult meg végleg a korábban már megbocsátott bűntől. Istennek büntörlő kegyelme bennünket is akkor fog

végleg elszakítani az elkövetett bűneinktől, amikor azokat Azázel bakjára, vagyis Sátánra hárítja át.